

Arrest

nr. 251 747 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. KIAKU
Louizalaan 230/6
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. KIAKU en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarige dochter.

1.2. Op 24 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest nr. 235 458 van 21 april 2020 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 28 mei 2020 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.5. Op 20 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde R.N.E. (...)

°(...).2018 in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Op 24.10.2019 werd een reeds een weigeringsbeslissing genomen dewelke door de RVV bij arrest nr. 235.458 dd. 21.04.2020 (betekend aan betrokkene op 22.04.2020) werd vernietigd. Onderhavige beslissing is dus een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 29.04.2020.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt niet dat betrokkene zijn kind in letterlijke zin komt begeleiden of zich bij haar komt voegen. Immers vader en kind wonen op een verschillend adres.

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn dochter wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden wellicht volgende documenten voorgelegd:

- Overschrijvingen tbv 125 euro voor de maanden januari 2019 tot en met juli 2019 en van januari 2020 tot en met april 2020. Dit maandelijks bedrag aan onderhoudsgeld werd vastgelegd door een vonnis van de familierechtbank te Brussel dd 19.12.2018, bevestigd ten definitieve titel door een uitspraak van de familierechtbank te Brussel dd 13.03.2019.

- Daarnaast legt de referentiepersoon ook nog kastickets voor van Colruyt Halle, Dreamland Vilvoord, Zeeman Brussel, Market Brussel Mint, Express (Namur, Forest, Bruxelles Gare du Midi), Pharmacie de la Duchesse De Brabant, Medi Market Porte de Namur, Pharmacie Montenegro Forest, Bon de livraison Zalando, Proxy Forest en Anderlecht en ABI Bruxelles.

- Tot slot legt betrokkene ook nog een aantal ongedateerde foto's voor als bewijs van affectieve band

Wat betreft de financiële band met zijn Belgische kind werden er wel degelijk bewijzen van alimentatie voorgelegd, zoals is vastgelegd bij vonnis van de familierechtbank inzake de omgansregeling voor het kind tussen betrokkene en de moeder van het kind. Het is echter niet duidelijk in hoeverre betrokkene ook in de toekomst deze alimentatie verder zal kunnen betalen. Betrokkene legt immers geen bewijzen voor van een inkomen. Het is dan ook geheel onduidelijk of betrokkene zijn Belgisch minderjarig kind

ook in de toekomst verder financieel zal kunnen blijven bijstaan of onderhouden. Dit gegeven is een niet onbelangrijk element om zijn aanvraag gezinshereniging te staven.

Wat de aankooptickets betreffen deze kunnen niet als objectief verifieerbare bewijsstukken worden aanvaard omdat nergens uit de tickets blijkt dat (1) betrokkene de aankopen heeft gedaan en (2) dat deze werden gedaan ten voordele van de minderjarige in functie van wie hij het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Wat betreft de affectieve band, deze is niet aangetoond aan de hand van de voorgelegde foto's. Uit de foto's blijkt inderdaad dat deze zijn genomen over een zekere periode. Echter meer dan dat bewijzen ze niet. Deze foto's tonen niet aan dat betrokkene het vonnis daadwerkelijk opvolgt, namelijk in hoeverre het kind effectief bij hem verblijft op woensdag en zaterdag. Bovendien kan enkel aan de hand van foto's niet worden afgeleid in hoeverre betrokkene zich effectief ontfemmt over de opvoeding van zijn kind.

Bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"L'article 40ter, §2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, stipule que (...)

En l'occurrence, la partie défenderesse ne conteste pas l'existence d'un lien de filiation entre le requérant et sa fille mineure, qui lui ouvre le droit au séjour. Elle estime toutefois que le requérant ne démontre pas à suffisance l'existence d'un lien affectif et financier avec celle-ci. La partie requérante conteste cette motivation.

En effet, dans son arrêt n° 121/2013, du 26 septembre 2013, la Cour constitutionnelle a indiqué que « B.54.1. L'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 prévoit la possibilité d'obtenir un séjour dans le cadre du regroupement familial [...] pour les deux parents d'un Belge mineur. Cette disposition garantit ainsi le droit à la vie familiale de la famille nucléaire. B.54.2. En autorisant le regroupement familial de Belges mineurs avec leurs deux parents sans établir de conditions supplémentaires à l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, le législateur tient compte du lien particulier de dépendance existant entre de jeunes enfants et leurs parents ».

L'article 40ter, §2, alinéa 1er, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 vise donc à favoriser la vie familiale des enfants belges mineurs avec leurs parents.

La partie défenderesse était donc tenu d'examiner la demande de carte de séjour du requérant, dans le respect de l'intérêt supérieur de sa fille mineure et de leur vie familiale.

Enfin, le Conseil d'Etat a jugé que « pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier; que cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi "devoir de minutie" (CE, arrêt n° 190.517 du 16 février 2009).

1. Quant au motif relatif au lien financier entre le requérant et sa fille mineure, la partie défenderesse ne conteste plus que le requérant verse à la mère de sa fille mineure une somme mensuelle de 125 euros, au titre de contribution aux frais d'entretien et d'éducation de celle-ci. Elle indique toutefois qu'« il n'est pas certain que le requérant pourra continuer à payer cette pension alimentaire à son enfant belge mineur à l'avenir [traduction du néerlandais]», dans la mesure où elle «ne présente pas de preuve de revenus».

Cette motivation n'est pas adéquate et méconnaît le prescrit de l'article 40ter, §2, alinéa 1er, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, tel qu'interprété par la Cour constitutionnelle, dans l'arrêt susmentionné.

En effet, il ressort des extraits de compte bancaire, transmis à la partie défenderesse, le 28 mai 2020, que le requérant verse à la mère de sa fille mineure une contribution alimentaire mensuelle de 125 €. Le requérant remplit donc son obligation légale de contribution aux frais d'entretien et d'éducation de sa fille mineure, telle que prévue aux articles 203 et 203bis du Code civil, et fixée par le jugement du Tribunal de la Famille de Bruxelles du 13 mars 2019, confirmant le jugement du même Tribunal, rendu le 19 décembre 2018.

Il ne ressort par contre d'aucun élément du dossier administratif, que le requérant ne s'acquitterait pas ou plus de cette obligation. La mention de la motivation de la décision attaquée, selon laquelle « il n'est pas certain que le requérant pourra continuer à payer cette pension alimentaire à son enfant belge mineur à l'avenir [traduction du néerlandais]», ne repose donc sur aucun élément figurant au dossier administratif et, partant, est purement hypothétique.

En outre, ce motif tend à mettre à la charge du requérant une obligation supplémentaire, à savoir prouver qu'il dispose de ressources suffisantes pour remplir ses obligations légales d'entretien et d'éducation de sa fille mineure. Il méconnaît le prescrit de l'article 40ter, §2, alinéa 1er, 2°, de la loi, tel qu'interprété par la Cour constitutionnelle, dans son arrêt du 26 septembre 2013, dont les dispositions pertinentes ont été rappelées ci-avant et, partant, n'est pas adéquat.

2. Quant au motif relatif au lien affectif entre le requérant et sa fille mineure, la partie défenderesse indique que les photographies produites «ne montrent pas que l'intéressé suit effectivement le verdict, c'est-à-dire dans qu'elle mesure l'enfant reste effectivement avec lui les mercredi et les samedis. En outre, sur la base des photographies il est impossible de déduire que le requérant s'occupe effectivement de son enfant [traduction du néerlandais]».

Ce motif n'est également pas adéquat. En effet, dès lors qu'il n'est pas contesté que le requérant est bien le père de sa fille mineure, et contribue financièrement à son entretien et son éducation, l'existence d'une vie familiale doit être présumée dans leur chef, conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (arrêt du 21 juillet 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21), et aux objectifs poursuivis par l'article 40ter, §2, alinéa 1er, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, qui vise à privilégier la vie familiale du mineur belge et ses parents, comme l'a indiqué la Cour constitutionnelle, dans l'arrêt susmentionné.

Or, il ne ressort d'aucun élément figurant au dossier administratif consulté, que le requérant n'héberge pas effectivement sa fille mineure, et ne participe pas effectivement à son éducation, dans le respect des termes du jugement du Tribunal de la Famille de Bruxelles du 13 mars 2019, confirmant le jugement du même Tribunal, rendu le 19 décembre 2018. En estimant le contraire, la partie requérante viole l'article 8 de la CEDH, et commet une erreur manifeste d'appréciation.

En outre, à l'appui du recours introduit contre la première décision de refus de séjour, prise le 24 octobre 2019, la partie requérante avait produit un témoignage de la mère de la fille mineure du requérant, daté du 18 novembre 2019, dans lequel celle-ci déclarait notamment que « [le requérant] respecte scrupuleusement le jugement rendu définitive en date du 13 mars 2019 concernant notre fille.

Il s'occupe d'elle les mercredis et les samedis après-midi comme cela est mentionné dans le jugement et passe régulièrement rendre visite à sa fille. Malgré le jeune âge de notre fille [...], il entretient un lie[n] affectif avec elle et tient à ce qu'elle sache qu'il est toujours disponible pour elle. [...]». La partie défenderesse a eu connaissance de ce témoignage, avant la prise de la décision attaquée, puisque celui-ci figurait à l'annexe du recours enrôlé sous le numéro 240 275 (pièce n° 6), qui a conduit à l'arrêt d'annulation n° 235 458, prononcé le 21 avril 2020. Il ne ressort toutefois pas de la motivation de la décision attaquée, ni du dossier administratif consulté, que la partie défenderesse a pris en considération ce témoignage, pour apprécier l'existence ou pas d'un lien affectif entre le requérant et sa fille mineure. Ce faisant la parte défenderesse à violer son devoir de minutie, qui l'oblige à prendre en considération tous les éléments pertinents de la cause.”

3.2. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, dat ze draagkrachtig moet zijn en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

3.3. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel ook te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

De verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in als vader van een minderjarig Belgisch kind. Voormelde bepaling voorziet in deze situatie dat de verzoekende partij, om zich te kunnen beroepen op de gezinshereniging overeenkomstig de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet, haar Belgisch minderjarig kind vergezelt of zich bij hem voegt.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat “vergezellen of zich bij hem voegen”, zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ook in de figuurlijke zin kan aangetoond worden. In die zin lijkt de verwerende partij van de verzoekende partij te verwachten dat die een financiële en affectieve band met de referentiepersoon (*in casu* het minderjarig kind) aantoot.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er een gebrek aan afdoende bewijzen is betreffende de financiële en affectieve band van de verzoekende partij met het Belgisch kind. De verzoekende partij is het daarmee oneens en meent dat de verwerende partij het bestaan van een afstammingsband tussen haar en haar minderjarige dochter niet betwist, dat die band het recht op verblijf opent, dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het gezinsleven van Belgische minderjarige kinderen met hun ouders wil bevorderen en dat de verwerende partij haar aanvraag om een verblijfskaart dient te onderzoeken met respect voor het hoger belang van het kind en het gezinsleven.

3.5. Zoals de verzoekende partij verder in haar verzoekschrift betoogt, heeft het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familielevens van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Bijgevolg kan de verwerende partij, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderderdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

3.6. Voornoemd artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60).

Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, moet de verwerende partij de voorwaarde van het “*vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen*” invullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake het voormelde artikel 8. Door te stellen dat de verzoekende partij en haar kind op een verschillend adres wonen doch dat het vervoegen ook kan aangetoond worden door een financiële en affectieve band aannemelijk te maken, erkent de verwerende partij, in overeenstemming met de voormelde rechtspraak, weliswaar dat een samenwoning tussen ouder en kind niet per definitie is vereist opdat sprake is van de door artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij *in casu* vereist dat zowel een affectieve als een financiële band wordt aangetoond, is een dergelijke beoordeling niet conform de rechtspraak van het EHRM. Immers daar waar de aanwezigheid van een affectieve band een minimum lijkt te zijn opdat kan worden gesproken van een werkelijk bestaand en effectief beleefd gezinsleven kan de vraag of er ook sprake is van een financiële band – in het licht van voormelde rechtspraak van het EHRM – op zichzelf genomen niet determinerend zijn en dient dit aspect steeds in samenhang met de overige factoren te worden beoordeeld om te bepalen of een werkelijk bestaand en effectief beleefd gezinsleven blijkt. Aldus blijkt niet dat de loutere vaststelling dat een financiële band niet of niet afdoende werd aangetoond, kan volstaan om te besluiten dat een gezinscel of een gezinsleven niet kan worden aangenomen.

3.7. *In casu* heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag stukken voorgelegd om een financiële en affectieve band met haar Belgisch minderjarig kind te bewijzen. De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn dochter wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden wellicht volgende documenten voorgelegd:

- Overschrijvingen tbv 125 euro voor de maanden januari 2019 tot en met juli 2019 en van januari 2020 tot en met april 2020. Dit maandelijks bedrag aan onderhoudsgeld werd vastgelegd door een vonnis van de familierechtbank te Brussel dd 19.12.2018, bevestigd ten definitieve titel door een uitspraak van de familierechtbank te Brussel dd 13.03.2019.

(...)

- Tot slot legt betrokkene ook nog een aantal ongedateerde foto's voor als bewijs van affectieve band

Wat betreft de financiële band met zijn Belgische kind werden er wel degelijk bewijzen van alimentatie voorgelegd, zoals is vastgelegd bij vonnis van de familierechtbank inzake de omgansregeling voor het kind tussen betrokkene en de moeder van het kind. Het is echter niet duidelijk in hoeverre betrokkene ook in de toekomst deze alimentatie verder zal kunnen betalen. Betrokkene legt immers geen bewijzen voor van een inkomen. Het is dan ook geheel onduidelijk of betrokkene zijn Belgisch minderjarig kind ook in de toekomst verder financieel zal kunnen blijven bijstaan of onderhouden. Dit gegeven is een niet onbelangrijk element om zijn aanvraag gezinshereniging te staven.

(...)

Wat betreft de affectieve band, deze is niet aangetoond aan de hand van de voorgelegde foto's. Uit de foto's blijkt inderdaad dat deze zijn genomen over een zekere periode. Echter meer dan dat bewijzen ze niet. Deze foto's tonen niet aan dat betrokkene het vonnis daadwerkelijk opvolgt, namelijk in hoeverre het kind effectief bij hem verblijft op woensdag en zaterdag. Bovendien kan enkel aan de hand van foto's niet worden afgeleid in hoeverre betrokkene zich effectief ontfermt over de opvoeding van zijn kind."

3.8. De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat niet wordt betwist dat zij wel degelijk de vader is van haar minderjarige dochter en financieel bijdraagt in haar onderhoud en opvoeding zodat het bestaan van een gezinsleven moet worden vermoed, dat uit geen enkel element in het administratief dossier blijkt dat zij haar minderjarige dochter niet daadwerkelijk huisvest, noch daadwerkelijk deelneemt aan haar opvoeding, in overeenstemming met de bewoordingen van het vonnis van de Brusselse familierechtbank van 13 maart 2019, waarbij het vonnis van diezelfde rechtbank van 19 december 2018 werd bevestigd, dat de verwerende partij, door anders te oordelen, artikel 8 van het EVRM schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt.

Wat de financiële banden betreft, stelt de verzoekende partij verder dat zij voldoet aan haar wettelijke verplichting om bij te dragen in de kosten van onderhoud en opvoeding van haar minderjarige dochter, zoals bepaald door het vonnis van de Brusselse familierechtbank van 13 maart 2019, die daarmee het vonnis van diezelfde rechtbank van 19 december 2018 bevestigd, dat uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt dat zij deze verplichting niet of niet langer nakomt, dat het motief in de bestreden beslissing dat het geheel onduidelijk is of de verzoekende partij haar Belgisch minderjarig kind ook in de toekomst verder financieel zal kunnen blijven bijstaan of onderhouden derhalve niet gebaseerd is op enig element uit het administratief dossier en aldus puur hypothetisch is, dat dit motief haar bovendien een bijkomende verplichting oplegt, namelijk aantonen dat zij over voldoende middelen beschikt om te voldoen aan haar wettelijke onderhouds- en opvoedingsverplichtingen jegens haar minderjarige dochter, dat de verwerende partij de vereiste van 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet miskent en dat de motivering bijgevolg niet adequaat is.

3.9. Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de referentiepersoon R.N.E. een minderjarige Belg is. Tevens wordt niet betwist dat de verzoekende partij de juridische vader van het betrokken kind is.

Uit het administratief dossier blijkt, zoals de bestreden beslissing weergeeft, dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om gezinshereniging onder meer bewijsstukken van overschrijvingen van onderhoudsgeld voor de maanden januari 2019 tot en met juli 2019 en januari 2020 tot en met april 2020, vonnissen van de familierechtbank van Brussel van 19 december 2018 en 13 maart 2019 en een reeks ongedateerde foto's heeft neergelegd.

Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar minderjarige dochter heeft erkend, zoals ook blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag neergelegde kopie van de akte van erkenning van 8

november 2018. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij meent dat niet wordt betwist dat zij de vader is van de referentiepersoon, *in casu* haar minderjarige dochter en dat zij financieel bijdraagt in haar onderhoud en opvoeding. De verwerende partij motiveert in dit verband immers dat er wel degelijk bewijzen werden voorgelegd van alimentatie zoals vastgesteld bij het vonnis van de familierechtbank inzake de omgangsregeling voor het kind. Tevens betwist de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins dat de voorgelegde foto's de verzoekende partij en haar minderjarig kind afbeelden. Uit de motieven blijkt verder dat de foto's over een zekere periode zijn genomen. Gelet op het voorgaande blijkt aldus dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij vader is van het kind en het kind erkende alsook dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind, dat er sprake was van contact met het kind en van interesse en engagement ten aanzien van het minderjarig kind. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een gezinsband tussen de verzoekende partij en het minderjarig kind. Uit het vonnis van 19 december 2018 dat de verzoekende partij heeft gevoegd bij haar aanvraag blijkt onder meer, naast de bevestiging van de omgangsregeling en de regeling inzake het betalen van alimentatie, dat de moeder van het minderjarig kind verklaard heeft dat zij kan rekenen op de vader van het minderjarig kind.

De verzoekende partij haalt in dit verband terecht aan dat de gezinsband tussen een ouder en haar minderjarig kind in principe wordt verondersteld, conform de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM. Zoals het EHRM reeds heeft geoordeeld vormt noch de scheiding tussen de ouders van minderjarige kinderen, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat vast te stellen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59). Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, stelt de Raad vast dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven door te oordelen dat de foto's niet aantonen dat de verzoekende partij het vonnis daadwerkelijk opvolgt, namelijk in hoeverre het kind effectief bij haar verblijft op woensdag en zaterdag, dat bovendien enkel aan de hand van de foto's niet kan worden afgeleid in hoeverre zij zich effectief ontfert over de opvoeding van het kind, zodat bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de (financiële en) affectieve band van de verzoekende partij met het Belgisch kind, het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegestaan.

Immers, gelet op de neergelegde beslissingen van de familierechtbank te Brussel, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, die zich tevens in het administratief dossier bevinden en waarin staat dat de verzoekende partij maandelijks onderhoudsgeld dient te betalen en een omgangsregeling heeft met haar dochter alsook dat de moeder van het minderjarig kind verklaard heeft dat zij kan rekenen op de vader van het minderjarig kind, samen met de neergelegde foto's van de verzoekende partij en haar dochter, die, zo blijkt uit de bestreden beslissing, over een zekere periode werden genomen, en de voorgelegde betalingsbewijzen van alimentatie, en in het licht van de rechtspraak van het EHRM die stelt dat het gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden aangenomen dat deze gezinsband niet of niet langer bestaat, zijn voornoemde motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk. Uit de voorgelegde bewijzen dient immers niet te blijken of de verzoekende partij het vonnis daadwerkelijk opvolgt, doch slechts of de verzoekende partij een werkelijk beleefd effectief gezinsleven heeft met haar minderjarige dochter. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij *in casu* foto's voorlegt waarover de verwerende partij stelt dat die over een zekere periode werden genomen. Daarnaast liggen de voornoemde beslissingen van de familierechtbank te Brussel voor omtrent het maandelijks te betalen onderhoudsgeld en de omgangsregeling met de referentiepersoon evenals bewijzen dat het onderhoudsgeld effectief wordt betaald. Daarnaast blijkt uit de beslissing van de familierechtbank van 19 december 2018 dat de moeder van het minderjarig kind verklaard heeft dat zij kan rekenen op de vader van het minderjarig kind. Het is, gelet op het feit dat er sprake dient te zijn van uitzonderlijke omstandigheden om de gezinsband niet te aanvaarden, in dit verband kennelijk onredelijk om louter te stellen dat uit de foto's niet blijkt of de verzoekende partij het vonnis daadwerkelijk opvolgt, dat bovendien enkel aan de hand van de foto's niet kan worden afgeleid in hoeverre zij zich effectief ontfert over de opvoeding van het kind en er aldus een gebrek is aan afdoende bewijzen om een financiële en affectieve band aan te tonen. De Raad herhaalt dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar dochter wordt verondersteld, dat er slechts in uitzonderlijke omstandigheden geen sprake meer is van een gezinsleven en dat geenszins, gelet op de voorgelegde stukken, blijkt dat

er *in casu* sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden, nu minstens blijkt dat er reeds gedurende een zekere periode contacten zijn tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter en de verzoekende partij tevens financieel bijdraagt voor haar minderjarige dochter alsook blijkt dat de moeder van het minderjarig kind verklaard heeft dat zij kan rekenen op de vader van het minderjarig kind. Voornoemde motivering is aldus onvoldoende om de vaststelling dat bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van de verzoekende partij met het Belgisch kind het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegestaan, te staven.

Waar de verwerende partij in dit verband stelt dat de bewijslast van het bestaan van een affectieve band rust op de verzoekende partij, dat de verzoekende partij er niet mee kan volstaan aan de hand van enkele ongedateerde foto's, die momentopnames zijn, het bestaan van een affectieve band aan te tonen, aangezien zo een band duurzaamheid veronderstelt, dat de gemachtigde een appreciatiemarge ter beoordeling van het bestaan van een affectieve band heeft, dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat er geen affectieve band tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind werd aangetoond, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tevens de vonnissen van de familierechtbank van Brussel van 19 december 2018 en 13 maart 2019 heeft neergelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij maandelijks onderhoudsgeld dient te betalen en een omgangsregeling met de referentiepersoon heeft, evenals betalingsbewijzen van onderhoudsgeld voor de periode van januari 2019 tot en met juli 2019 en van januari 2020 tot en met april 2020 zodat aldus geenszins blijkt dat er enkel ongedateerde foto's werden voorgelegd ter staving van een werkelijk bestaand en effectief beleefd gezinsleven. In dit verband merkt de Raad eveneens op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de foto's zijn genomen over een zekere periode, wat overigens ook blijkt uit het gegeven dat het minderjarig kind op de foto's duidelijk gegroeid is, zodat minstens blijkt dat de verzoekende partij op verschillende tijdstippen gedurende een zekere periode contact had met haar minderjarige dochter. Met haar betoog dat de bewijslast van het bestaan van een affectieve band op de verzoekende partij rust en dat zij een appreciatiemarge heeft ter beoordeling van het bestaan van een affectieve band weerlegt de verwerende partij geenszins de voorgaande vaststelling dat gelet op de voorgelegde stukken het kennelijk onredelijk is om in de bestreden beslissing te stellen dat de foto's niet aantonen dat de verzoekende partij het vonnis daadwerkelijk opvolgt, namelijk in hoeverre het kind effectief bij haar verblijft op woensdag en zaterdag, dat bovendien enkel aan de hand van de foto's niet kan worden afgeleid in hoeverre zij zich effectief ontfemt over de opvoeding van het kind, zodat bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de (financiële en) affectieve band van de verzoekende partij met het Belgisch kind, het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegestaan.

Het betoog van de verwerende partij dat het niet aan de gemachtigde is om aan de hand van stukken te staven dat een affectieve band ontbreekt, nu het aan de verzoekende partij toekomt om aan de hand van stukken aan te tonen dat een affectieve band werkelijk bestaand is, dat de verzoekende partij tevens stelt dat haar minderjarig kind bij haar verblijft op woensdag en zaterdag, en dit ingevolge het vonnis van de familierechtbank te Brussel van 19 december 2018, wat zou moeten blijken uit foto's waar de verzoekende partij samen met haar dochter op staat en die als stukken bij haar aanvraag werden gevoegd, dat het beperkt aantal foto's, die bovendien elk de weerspiegeling zijn van een momentopname, niet dienend zijn om aan te tonen dat zij een affectieve band met haar dochter heeft, dat de foto's evenmin kunnen dienen als bewijs dat zij de bezoeksregeling met haar dochter, vastgelegd bij het vonnis van de familierechtbank te Brussel van 19 december 2018 nakomt, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen en is dan ook niet dienstig.

In de mate dat de verwerende partij in dit verband nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.10. Het komt de Raad tevens kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij over de bewezen betalingen van alimentatie die, zoals de verwerende partij erkent, vastgelegd zijn bij een vonnis van de familierechtbank van Brussel, stelt dat het niet duidelijk is in hoeverre de verzoekende partij ook in de toekomst deze alimentatie verder zal kunnen betalen, dat zij immers geen bewijzen van inkomen voorlegt, dat het dan ook geheel onduidelijk is of de verzoekende partij haar Belgisch minderjarig kind ook in de toekomst verder financieel zal kunnen blijven bijstaan of onderhouden. De Raad herhaalt dat de bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de

moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen niet anders kan worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. De vraag of er ook sprake is van een financiële band kan – in het licht van voormelde rechtspraak van het EHRM – op zichzelf genomen niet determinerend zijn en dit aspect dient steeds in samenhang met de overige factoren te worden beoordeeld om te bepalen of een werkelijk bestaand en effectief beleefd gezinsleven blijkt. Gezien een financiële band niet determinerend is en het dient te gaan om een bestaand en effectief beleefd gezinsleven, komt het kennelijk onredelijk voor om *in casu* betreffende de bewezen betalingen van alimentatie uitsluitend te stellen dat het niet duidelijk is in hoeverre de verzoekende partij ook in de toekomst de alimentatie verder zal betalen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de reeds betaalde alimentatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende aantoonde dat er sprake is van een financiële bijdrage in de zorg of waarom dit element niet bijdraagt tot het aantonen van een werkelijk bestaand en effectief beleefd gezinsleven.

Zoals de verzoekende partij voorhoudt, wijst de gemachtigde in de bestreden beslissing evenmin op elementen in het administratief dossier die erop wijzen dat de verzoekende partij het door de familierechtbank vastgelegde onderhoudsgeld daadwerkelijk niet zou kunnen betalen. In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat uit de stukken blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten om tijdens de periode augustus tot december 2019 alimentatie te betalen, is dit een *a posteriori* motivering. Immers blijkt uit de motieven weliswaar dat er overschrijvingsbewijzen ten belope van 125 euro voor de maanden januari tot en met juli 2019 en van januari 2020 tot en met april 2020 werden voorgelegd, doch blijkt geenszins uit de motieven dat hieruit afgeleid wordt dat de verzoekende partij in de periode augustus tot december 2019 heeft nagelaten onderhoudsgeld te betalen. Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat niet alle betalingsbewijzen gezamenlijk aan de verwerende partij werden voorgelegd en dat de betalingsbewijzen van januari 2020 tot en met april 2020 werden voorgelegd in het kader van de actualisatie van de aanvraag per e-mail door de raadsman van de verzoekende partij op 28 mei 2020, nadat de vorige beslissing tot weigering van verblijf werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 235 458 van 21 april 2020 zodat minstens niet kan uitgesloten worden dat de verzoekende partij zich bij de actualisering van haar aanvraag heeft beperkt tot de betalingen die ze dat jaar reeds heeft uitgevoerd.

Door te vereisen dat bewijzen van inkomen worden voorgelegd om aan te tonen dat de alimentatie in de toekomst kan betaald worden, heeft de verwerende partij, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zoals uitgelegd door het Grondwettelijk Hof, miskent. De Raad wijst er nogmaals op dat de bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen niet anders kan worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld.

Door in de nota met opmerkingen te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit een inkomen blijkt, weerlegt de verwerende partij voornoemde vaststellingen niet. Waar zij meent dat de verzoekende partij, gelet op het gegeven dat de bewijslast van het bestaan van een financiële band op haar rust, niet aantoonde over een inkomen te beschikken en gedurende een periode van vijf maanden niet heeft voldaan aan haar verplichting om alimentatie te betalen ten behoeve van haar kind, dat de gemachtigde een appreciatiemarge heeft bij de beoordeling van het bestaan van een financiële band, dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat er geen financiële band voorhanden is tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, herhaalt de Raad dat de verwerende partij weliswaar kan worden gevolgd waar uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat voor de maanden januari 2019 tot en met juli 2019 en van januari 2020 tot en met april 2020 alimentatie werd betaald en dat voor de periode daartussen geen stukken werden voorgelegd, doch blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de periode van vijf maanden dat de verzoekende partij mogelijk niet heeft voldaan aan haar verplichting om alimentatie te betalen mee in rekening heeft genomen om te besluiten dat er geen financiële band voorhanden is. De verwerende partij maakt niet aannemelijk dat de verzoekende partij gehouden was aan te tonen over een inkomen te beschikken noch toont zij aan dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat er geen financiële band voorhanden is tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, nu, het weze herhaald, geenszins uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt waarom de reeds betaalde alimentatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende aantoonde dat er een financiële band tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter bestaat.

3.11. Bijgevolg kunnen de motieven van de bestreden beslissing, waar er wordt gesteld dat bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van de verzoekende partij met het Belgisch kind het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegestaan, de bestreden beslissing niet schragen.

3.12. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is dan ook gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.13. Nu een onderdeel van het enig middel aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, bestaat er geen noodzaak over te gaan tot de bespreking van de overige middelenonderdelen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER